

гне главѣ-тѣ и да си отдѣхне за да ѝ отлекне на гърды-тѣ. Тогазы младый-тѣ момѣкъ наченѣлъ да говори— но не съ романтическій языкъ, но съ языкъ на искреннѣ чувствителность, и казвалъ съ просты но нѣжны думы, че той туко що ѣ видѣлъ въ черквѣ и ѣ обыкнѣлъ, залюбилъ ѣ тѣй що не може да бѣде честитъ и не иска да живѣе безъ нейлѣ-тѣ взаимнѣ любовь.— Хубавелка-та мѣлчала и и само съ сърце и съ погледы говоряла, но недовѣрчивый юнакъ искалъ още и устменно потвѣрженіе и коленичишкомъ молялъ ся и думалъ: “Невѣнко, прѣкрасна Невѣнко! обычашь ли мя? Твойтѣ отговоръ ще рѣши моѣ-тѣ съдѣбъ: азъ може да бѣдѣ най честитый-тѣ человекъ на свѣтъ-тѣ, или шумящата рѣка Янтра ще бѣде мойтѣ гробъ.— “Ахъ! господжице, извикала нажаленна-та помайчима, продумай по-скоро кажи, че той ти ся ревне и допада ти, или ще искашь да му погубишь душѣ-тѣ? —О, Боже не държи вече сърце-то ми! А! драгый, ты си милъ на сърцето ми, и азъ тя обычамъ, произнесла Невѣнка съ нѣженъ гласъ, и приложила тѣзи думы, пощо повдигнала очи къмъ небе-то и пакъ гы обрнѣла къмъ вѣсхищенный-тѣ момѣкъ, послѣ турила рѣкѣ-тѣ си на неговото рамо и казала: Дай Боже, щото на твоео сърце да бѣдѣ още по-мила, и обычна на тебе! и тогава ся пригърнѣли двама-та, щото на старѣ-тѣ ся виждало че дыханіе-то имъ ся вѣспрѣло.— Който е видѣлъ какъ за пръвѣ пѣть ся пригърщатъ цѣломѣдренны либовницы, какъ добродѣтелна-та дѣвойка цѣлува милый-тѣ си другаръ и забравя за пръвѣ пѣть дѣвическѣ-тѣ си срамежливостъ, на него оставямъ да си въобрази тѣзи картинѣ, понеже азъ не смѣѣ да ѣ описвамъ.— Но тя была трогателна и сама-та стара помайчима свидѣтелка на таквозъ чудно явленіе поронила двѣ капкы радостны слезы и забравила да напомни на любовника за условіе-то което помежду си имали; но богыня-та на непорочность тѣ присѣтствовала и тогазы невидимо въ Невѣнкинѣ-тѣ стаѣ.